

DECIZIE

21 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Ala Cobăneanu
Iurie Bejenaru
Nicolae Craiu
Tamara Chișca-Doneva

examinând recursul declarat de către lichidatorul Societății cu Răspundere Limitată „Pro-Leasing”, în proces de insolvabilitate, Bostan Nicolae,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lichidatorului Societății cu Răspundere Limitată „Pro-Leasing” în proces de insolvabilitate, Bostan Nicolae împotriva Elenei Lupu și lui Lupu Ion cu privire la constatarea nulității parțiale a actului juridic și încasarea datoriei,

împotriva hotărârii Curții de Apel Bălți din 12 aprilie 2017, prin care cererea a fost respinsă,

c o n s t a t ă :

La 06 martie 2017, lichidatorul SRL „Pro-Leasing” în proces de insolvabilitate, Bostan Nicolae a depus cerere în instanța de insolvabilitate cu privire la constatarea nulității parțiale a actului juridic și încasarea datoriei.

În motivarea cererii lichidatorul SRL „Pro-Leasing” în proces de insolvabilitate, Bostan Nicolae a indicat că prin hotărârea Curții de Apel Bălți din 30 septembrie 2013, a fost intentat procesul de insolvabilitate față de SRL „Pro-Leasing”, iar prin încheierea Curții de Apel Bălți din 09 septembrie 2014 dînsul a fost numit în calitate de lichidator.

La data de 24 septembrie 2010 între SRL „Pro-Leasing” în calitate de locator și Lupu Elena în calitate de locatar a fost încheiat contractul de leasing financiar nr. 0042-2010, în temeiul căruia SRL „Pro-Leasing” s-a obligat să transmită în posesiune și folosință temporară locatarului automobilul de model BMW X6, anul producerii 2010, iar Lupu Elena la rândul său s-a obligat să achite valoarea acestuia în mărime de 72 951,41 euro, în rate lunare, în conformitate cu graficul stabilit la Anexa nr. 4 din contract. După achitarea ratelor locatarul urma să dobândească dreptul de proprietate asupra bunului.

Susține că tot la 24 septembrie 2010, între SRL „Pro-Leasing” și Lupu Elena a fost semnat actul de primire-predare a automobilului BMW X6, anul producerii 2010.

Drept condiție dar și o garanție a locatarului, prin pct. 7.2 din contract, a fost stabilit că toate sumele ce urmează a fi achitate de locatar în temeiul prezentului contract vor fi achitate la contul de decontare al locatorului indicat în prezentul contract, sau la alt cont, pe care locatorul îl va comunica locatarului.

La data de 24 august 2011, a fost semnat un Acord de reziliere a contractului de leasing financiar nr. 0042-2010 din 24 septembrie 2010, în conformitate cu care la pct. 3 părțile au convenit că valoarea de returnare a bunului (BMW X6, anul producerii 2010) la momentul semnării acordului constituie 31 605,45 euro care de fapt este suma indicată în Anexa nr. 4 la contractul de leasing, la acea dată (24 august 2011 – 31 605,54 euro).

Tot în Acordul privind rezilierea contractului de leasing, la pct. 4 s-a stipulat că din momentul semnării prezentului acord părțile nu au nici o obligație și/sau pretenție unul față de altul, însă contrar clauzei stipulate, la momentul încheierii Acordului de reziliere Lupu Elena dispunea de o datorie în mărime de 35 014,70 euro formată în rezultatul neonorării ratelor de leasing și care la momentul rezilierii contractului nu a fost stinsă.

Prin urmare, menționează reclamantul că pct. 4 din Acordul de reziliere din 24 august 2011, potrivit căruia că părțile nu au nici o obligație unul față de altul nu corespunde realității, deoarece s-a urmărit scopul de a ascunde obligația în mărime de 35 014,70 euro care de facto nu a fost stinsă, precum și de a induce în eroare terții, motive din care clauza stipulată este nulă de drept.

De asemenea, afirmă reclamantul că ținând cont de obligația de plată în mărime de 35 014,70 euro a Elenei Lupu față de SRL „Pro-Leasing” în temeiul contractului de leasing financiar nr. 0042-2010 din 24 septembrie 2010, și având în vedere faptul că contrar prevederilor pct. 7.2 din contract, careva plăți la contul de decontare ale societății nu au fost efectuate de pârât, fapt confirmat prin actul decontărilor reciproce în urma restabilirii raporturilor economice, consideră că prin instituirea pct. 4 în Acordul de reziliere din 24 august 2011, SRL „Pro-Leasing” i-a fost cauzat un prejudiciu în mărimea datoriei contractuale, ceea ce constituie suma de 35 014,70 euro.

Astfel, este de părerea că pct. 4 din Acordul de reziliere a contractului de leasing financiar nr. 0042-2010 din 24 septembrie 2010 este nul de drept, deoarece este o clauză fictivă, argumentată de mărimea datoriei contractuale în sumă de 35 014,70 euro.

Insistă că clauza dată a fost stipulată cu menirea de a crea o aparență juridică fictivă cu scopul de a amăgi și induce în eroare terții și anume de a ascunde datoria reală contractuală iar, actul juridic încheiat fără intenția de a produce efecte juridice (actul juridic fictiv) este lovit de nulitate absolută, deoarece în cazul acestui act lipsește unul din elementele definitorii ale actului juridic consfințit în art. 195 Cod civil și anume - intenția de a da naștere, modifica, sau stinge drepturi și obligații civile, sau prin pct. 4 din Acordul de reziliere din 24 august 2011 intenționat s-a urmărit scopul de a ascunde existența datoriei de 35 014,70 euro.

În drept își întemeiază cerințele în baza art. art. 9 alin. (1), 217 alin. (1), 219 alin. (1), 220 alin. (2), 221 alin. (2) Cod civil și art. 5 alin. (2), 104 lit. a) din Legea insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012.

Solicită constatarea nulității absolute a pct. 4 din Acordul de reziliere din 24 august 2011 la contractul de leasing financiar nr. 0042-2010 din 24 septembrie 2010 încheiat între SRL „Pro-Leasing” și Lupu Elena, cu restabilirea situației juridice a părților existentă la momentul încheierii actului și încasarea din contul Elenei Lupu în beneficiul SRL „Pro-Leasing” a prejudiciului material în mărime de 35 014,70 euro.

La 13 martie 2017, lichidatorul SRL „Pro Leasing” în proces de insolvență, Bostan Nicolae a înaintat cerere în instanța de insolvență împotriva lui Lupu Ion cu privire la constatarea nulității actului juridic și încasarea datoriei.

În motivarea cererii a invocat că la data de 02 septembrie 2010 SRL „Pro-Leasing” în calitate de locator a încheiat cu Lupu Ion în calitate de locatar contractul de leasing financiar nr. 0040-2010, prin care s-a obligat să transmită ultimului în posesie și folosință temporară automobilul de model MERCEDES S350, anul de producere 2010.

La rândul său, Lupu Ion s-a obligat să achite valoarea acestuia în mărime de 70 598,14 euro, în rate lunare în conformitate cu graficul stabilit la Anexa nr. 4 din contract, iar după achitarea integrală a ratelor urma să dobândească dreptul de proprietate asupra bunului.

Tot la 02 septembrie 2010, între SRL „Pro-Leasing” și Lupu Ion a fost semnat actul de primire-predare a automobilului de model MERCEDES S350, iar drept condiție și garanție a locatarului, la pct. 7.2 din contract părțile au convenit că toate sumele ce urmează a fi achitate de locatar în temeiul contractului vor fi achitate la contul de decontare al locatorului indicat în contract, sau la alt cont, pe care locatorul îl va comunica locatarului.

La data de 19 aprilie 2012 părțile contractante au semnat un Acord de reziliere a contractului de leasing financiar nr. 0040-2010 din 02 septembrie 2010, prin care la pct. 3 părțile au convenit că valoarea de returnare a bunului (automobilului de model MERCEDES S350) la momentul semnării prezentului acord constituie 21 320,71 euro.

Totodată în Acordul privind rezilierea contractului de leasing, la pct. 4 s-a stipulat că din momentul semnării acordului părțile nu au nici o obligație și/sau pretenție unul față de altul, însă contrar clauzei stipulate, la momentul încheierii acordului de reziliere Lupu Ion dispunea de o datorie în mărime de 45 633,36 euro formată în rezultatul neonorării ratelor de leasing și care la momentul rezilierii contractului nu a fost stinsă.

Menționează reclamantul că pct. 4 din Acordul de reziliere din 19 aprilie 2012 potrivit căruia părțile nu au nici o obligație unul față de altul nu corespunde adevărului, deoarece prin stabilirea acestei clauze s-a urmărit scopul de a ascunde obligația în mărime de 45 633,36 euro care de facto nu a fost stinsă, precum și de a induce în eroare terții, motive din care clauza stipulată este nulă de drept.

La fel, susține că ținând cont de obligația de plată în mărime de 45 633,36 euro a lui Lupu Ion față de SRL „Pro-Leasing” în conformitate cu contractul de leasing financiar nr. 0040-2010 din 02 septembrie 2010, și dat fiind faptul că careva plăți conform prevederilor pct. 7.2 din contract nu au fost efectuate de pârât la contul de decontare ale societății, fapt confirmat prin actul decontărilor reciproce în urma restabilirii raporturilor economice, este de părerea că prin instituirea pct. 4 în Acordul de reziliere din 19 aprilie 2012, SRL „Pro-Leasing” i-a fost cauzat un prejudiciu în mărimea datoriei contractuale, ceea ce constituie suma de 45 633,36 euro.

Consideră că pct. 4 din Acordul de reziliere a contractului de leasing financiar nr. 0040-2010 din 02 septembrie 2010, este nul de drept, deoarece este o clauză fictivă, argumentată de mărimea datoriei contractuale în sumă de 45 633,36 euro și menționează că clauza respectivă a fost stipulată în scopul creării unei aparențe juridice fictive pentru a duce în eroare terții și anume de a ascunde datoria reală contractuală însă, actul juridic încheiat fără intenția de a produce efecte juridice (actul juridic fictiv) este lovit de nulitate absolută, deoarece în cazul acestui act lipsește unul din elementele definiției ale actului juridic consfințit în art. 195 Cod civil și anume intenția de a da naștere, modifica, sau stinge drepturi și obligații civile.

Or, prin pct. 4 din Acordul de reziliere din 19 aprilie 2012 intenționat s-a urmărit scopul de a ascunde existența datoriei de 45 633,36 euro.

În drept își întemeiază cerințele în baza art. art. 9 alin. (1), 217 alin. (1), 219 alin. (1), 220 alin. (2), 221 alin. (2) Cod civil și art. 5 alin. (2), 104 lit. a) din Legea insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012

Solicită constatarea nulității absolute a pct. 4 din Acordul de reziliere din 19 aprilie 2012 la contractul de leasing financiar nr. 0042-2010 din 02 septembrie 2010 încheiat între SRL „Pro Leasing” și Lupu Ion, cu restabilirea situației juridice a părților existentă la momentul încheierii actului și încasarea din contul lui Lupu Ion în beneficiul SRL „Pro-Leasing” a prejudiciului material în mărime de 45 633,36 euro.

Prin încheierea Curții de Apel Bălți din 12 aprilie 2017, cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lichidatorului SRL „Pro-Leasing” în proces de insolvență, Bostan Nicolae împotriva Elenei Lupu cu privire la constatarea nulității parțiale a actului juridic și încasarea datoriei și cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lichidatorului SRL „Pro-Leasing” în proces de insolvență, Bostan Nicolae împotriva lui Lupu Ion cu privire la constatarea nulității parțiale a actului juridic și încasarea datoriei, au fost conexe pentru examinare într-o singură procedură.

Prin hotărârea Curții de Apel Bălți din 12 aprilie 2017, cererea de chemare în judecată al lichidatorului SRL „Pro-Leasing” în proces de insolvență, Bostan Nicolae împotriva lui Lupu Ion și Lupu Elena cu privire la constatarea nulității actului juridic și încasarea datoriei a fost respinsă.

La data de 28 aprilie 2015, prin intermediul Curții de Apel Bălți și ulterior la 23 mai 2017, lichidatorul SRL „Pro-Leasing” în proces de insolvență, Bostan Nicolae a declarat recurs împotriva hotărârii instanței de insolvență, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârii contestate cu emiterea unei noi hotărâri prin care cererile de chemare în judecată să fie admise.

În motivarea recursului, a invocat dezacordul cu hotărârea contestată menționând că instanța de insolvență a apreciat eronat circumstanțele pricinii și a aplicat și interpretat eronat normele de drept material și procedural, fapt ce a dus la emiterea unei hotărâri neîntemeiate

Astfel menționează că urmează a fi apreciate critic concluziile primei instanțe referitoare la realizarea scopurilor prevăzute în Acordul de reziliere al părților și anume de reziliere a contractelor de leasing, ori aceste circumstanțe nici nu au fost puse la îndoială de către recurent, iar prin acțiunea înaintată se pretinde nulitatea acordului doar în parte pct 4 care în sine nu este altceva decât o remitere de datorie din partea SRL „Pro-Leasing” în folosul intimaților ascunsă sub paravanul Acordului de reziliere.

La fel, consideră recurentul că sunt eronate și concluziile primei instanțe referitoare la lipsa probelor privind existența datoriei intimaților pe contractele de leasing, deoarece la materialele dosarului au fost prezentate contractele de leasing cu actele de predare a autoturismelor, extrasul din contabilitatea SRL „Pro-Leasing” SRL și de pe conturile bancare ale acestuia care incontestabil atestă lipsa plății ratelor de leasing.

Menționează recurentul că intimații invocând că nu există datorii nu au prezentat în instanța de judecată probe privind achitarea ratelor de leasing și onorarea obligațiilor asumate prin contractul de leasing, sau Acordul de reziliere nu poate servi drept act care confirmă achitarea unei datorii, deoarece achitarea datoriei poate fi

confirmată doar prin acte primare de plată, inclusiv ordin de plată, cec de la mașina de casă și control sau un alt act sau modalitate de stingere a obligațiilor.

Relatează că în speță de fapt s-a creat situația în care printr-un Acord de reziliere a unui contract și anume prin pct. 4 al acordurilor se stinge o datorie, însă de drept nu există o astfel de modalitate de stingere a obligațiilor, ceea ce denotă simularea Acordului de reziliere și anume a pct. 4 care este unul fraudulos și contravine prevederilor art. 104 din Legea insolvenței având drept scop ascunderea datoriilor intimaților.

În conformitate cu art. 429 alin. (1) Codul de procedură civilă, pot fi atacate cu recurs deciziile pronunțate de curțile de apel în calitatea lor de instanțe de apel, cât și hotărârile pronunțate de curțile de apel în procedura de insolvență.

Conform art. 8 alin. (1) din Legea insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012, hotărârile și încheierile instanței de insolvență pot fi atacate cu recurs în termen de 15 zile calendaristice din data pronunțării și numai în cazurile prevăzute expres de prezenta lege.

După cum rezultă din actele cauzei, copia hotărârea primei instanțe din 28 aprilie 2017, a fost expediată pentru cunoștință participanților la proces, inclusiv, lichidatorului SRL „Pro-Leasing” la data de 03 mai 2017, fapt ce se confirmă prin copia scrisorii de însoțire nr. 9081 (f. d. 85).

Astfel, instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 28 aprilie 2017, în termen.

În conformitate cu art. 444 Codul de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul neîntemeiat și care urmează a fi respins cu menținerea hotărârii instanței de insolvență din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. a) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să respingă recursul și să mențină decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, precum și încheierile atacate cu recurs.

După cum rezultă din materialul probator la data de la data de 02 septembrie 2010 între SRL „Pro-Leasing” în calitate de locator și Lupu Ion în calitate de locatar a fost încheiat contractul de leasing financiar nr. 0040-2010, prin care SRL „Pro-Leasing” s-a obligat să transmită în posesiune și folosință temporară lui Lupu Ion, automobilul de model MERCEDES S350, anul producerii 2010, iar Lupu Ion la rândul său s-a obligat să achite, valoarea acestuia în mărime de 70 598,14 euro, în rate lunare în conformitate cu graficul stabilit la Anexa nr. 4 din contract, iar după achitarea integrală a ratelor lunare să dobândească dreptul de proprietate asupra bunului (f.d. 31-39).

Ulterior la 24 septembrie 2010 între SRL „Pro-Leasing” în calitate de locator și Lupu Elena în calitate de Locatar a fost încheiat contractul de leasing financiar nr. 0042-2010 în temeiul căruia SRL „Pro-Leasing” s-a obligat să transmită în posesiune și folosință temporară Elenei Lupu automobilul de mode BMW X6, anul de producere 2010, iar Lupu Elena s-a obligat să achite valoarea acestuia în mărime de 72 951,41 euro, în rate lunar conform graficul stabilit la Anexa nr. 4 din contract, iar după achitarea integrală a ratelor să dobândească dreptul de proprietate asupra bunului (f.d. 7-15).

Tot materialul probator atestă că la 24 august 2011 Lupu Elena s-a adresat cu o cerere către SRL „Pro-Leasing” prin care invocând imposibilitatea achitării ratelor

contractului de leasing a solicitat rezilierea contractului de leasing financiar nr. 0042-2010 din 24 septembrie 2010 cu returnarea bunului/autoturismului ce a constituit obiectul contractului leasing (f.d. 69).

Ca urmare, în aceeași zi, la 24 septembrie 2011, între SRL „Pro-Leasing” și Lupu Elena a fost încheiat Acordul de reziliere a contractului de leasing financiar nr. 0042-2010 din 24 septembrie 2010, prin care la pct. 3 părțile au convenit că valoarea de returnare a bunului (BMW X6, anul producerii 2010) la momentul semnării acordului constituie 31 605,45 euro, iar prin pct. 4 au stabilit că din momentul semnării acordului părțile nu au nici o obligație și/sau pretenție unul față de altul (f. d. 19).

Ulterior la 19 aprilie 2012, Lupu Ion s-a adresat cu o cerere către SRL „Pro-Leasing” prin care a solicitat rezilierea contractului de leasing financiar nr. 0040-2010 din 02 septembrie 2010 cu returnarea bunului/autoturismului ce a constituit obiectul contractului leasing, în legătură cu imposibilitatea achitării ratelor de leasing (f.d. 57).

Tot la 19 aprilie 2012, SRL „Pro-Leasing” a semnat cu Lupu Ion un Acord de reziliere a contractului de leasing financiar nr. 0040-2010 din 02 septembrie 2010, prin care la pct. 3 părțile au convenit că valoarea de returnare a bunului (BMW X6, anul producerii 2010) la momentul semnării acordului constituie 21 320,71 euro, iar prin pct. 4 au stabilit că din momentul semnării acordului părțile nu au nici o obligație și/sau pretenție unul față de altul (f. d. 19).

Este cert și faptul că prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 30 septembrie 2013, a fost intentat procesul de insolvență față de SRL „Pro-Leasing”.

Prin încheierea Curții de Apel Bălți din 09 septembrie 2014 a fost desemnat în calitate de lichidator al SRL „Pro-Leasing”, Nicolae Bostan, iar la 06 martie 2017 și ulterior la 13 martie 2017 lichidatorul SRL „Pro Leasing” în proces de insolvență, Nicolae Bostan s-a adresat cu cerere în instanța de insolvență împotriva lui Lupu Ion și Lupu Elena solicitând contestarea nulității absolute a pct. 4 din Acordurile de reziliere a contractelor de leasing încheiate cu Lupu Elena și Lupu Ion cu restabilirea situației juridice a părților existentă la momentul încheierii Acordurilor și repararea prejudiciului material.

Însă prin hotărârea Curții de Apel Bălți din 12 aprilie 2017, cererea lichidatorului SRL „Pro-Leasing” în proces de insolvență, Nicolae Bostan a fost respinsă.

Analizând materialele cauzei în raport cu criticile formulate în recurs, Colegiul civil comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție conchide că, hotărârea recurată a fost adoptată în conformitate cu normele de drept material și procedural și este bazată pe aprecierea corectă și completă a tuturor probelor și circumstanțelor cauzei, motiv pentru care este considerată legală și întemeiată.

În susținerea opiniei enunțate instanța de recurs reține că în conformitate cu art. 104 lit. a) din Legea insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012 pe tot parcursul perioadei de observație, al procedurii de insolvență, al procedurii falimentului și/sau al procedurii de restructurare, administratorul/ lichidatorul poate introduce în instanța de insolvență acțiuni în vederea anulării următoarelor acte juridice dacă ele afectează bunurile debitorului, orice act juridic fictiv sau fraudulos încheiat de debitor în ultimii 3 ani precedenți intentării procedurii de insolvență, care a afectat drepturile creditorilor.

Totodată potrivit art. 195 din Codul civil, act juridic civil este manifestarea de către persoane fizice și juridice a voinței îndreptate spre nașterea, modificarea sau stingerea drepturilor și obligațiilor civile.

În conformitate cu art. 216 alin. (1) Cod civil, 1) actul juridic este nul în temeiurile prevăzute de prezentul cod (nulitate absolută).

Iar, conform art. 221 alin. (1) Cod civil, actul juridic încheiat fără intenția de a produce efecte juridice (actul juridic fictiv) este nul.

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție, reține că în conținutul normelor menționate actele juridice fictive au menirea să creeze o aparență juridică pentru terți și implică o neconcordanță intenționată între voința reală și voința declarată, care are ca scop amăgirea terților. Astfel, actul juridic încheiat fără intenția de a produce efecte juridice (actul juridic fictiv) este lovit de nulitate absolută, deoarece în cazul acestui act lipsește unul din elementele definitorii ale actului juridic consfințit în art. 195 – intenția de a da naștere, modifica, sau stinge drepturi și obligații civile. Manifestarea de voință în cazul actului juridic fictiv este falsă și are ca scop inducerea în eroare a altor persoane, creând aparența existenței actului juridic în realitate.

Respectiv, motivele actelor juridice fictive și simulate pot fi diferite, cum ar fi ocolirea unor dispoziții legale imperative, fraudarea fiscoșului sau a creditorilor, ascunderea față de public a anumitor operații juridice etc.

Coroborând prevederile enunțate la circumstanțele cauzei, instanța de recurs constată că lichidatorul SRL „Pro-Leasing”, Bostan Nicolae, invocând nulitatea pct. 4 din Acordurile de reziliere din 24 august 2011 și 19 aprilie 2012 încheiate cu Lupu Elena și Lupu Ion, prin care părțile au convenit că „din momentul semnării prezentului acord Părțile nu au nici o obligație și/sau pretenție unul față de altul”, menționează că clauza respectivă a fost inclusă pentru a ascunde datoria existentă în baza contractelor de leasing financiar nr. 0042-2010 din 24 septembrie 2010 și nr. 0040-2010 din 02 septembrie 2010.

Însă, la capitolul dat actele cauzei atestă că Acordurilor adiționale au fost încheiate urmare a cererilor depuse de Lupu Elena și Lupu Ion privind rezilierea contractelor de leasing cu restituirea bunurilor care au constitui obiectul contractului de leasing financiar, în legătură cu imposibilitatea achitării în continuare a ratelor conform contractelor de leasing (f. d. 57, 69).

Respectiv, instanța de recurs reține că potrivit materialului probator Acordurilor de reziliere din 24 august 2011 și 19 aprilie 2012 a fost încheiate cu intenția de a rezilia contractele de leasing financiar, fapt ce rezultă din însăși denumirea/titulul Acordurilor, și această intenție a fost realizată.

Sub acest aspect prezintă relevanță actul de predare - primire a bunului din 24 august 2011 potrivit căruia Lupu Elena a transmis locatorului SRL „Pro-Leasing” bunul ce a constitui obiectul contractului de leasing financiar nr. 0042-2010 din 24 septembrie 2010, la valoarea rămasă de 31 605,45 lei, sumă convenită de părți în pct. 3 din Acordul de reziliere din 24 august 2011, ulterior prin pct. 4 al Acordului de reziliere părțile stabilind din momentul semnării acordului nu au obligații și/sau pretenții unul față de altul (f. d. 20).

De altfel, și în conținutul Acordului de reziliere a contractului de leasing financiar din nr. 0040-2010 din 02 septembrie 2010, părțile contractante - SRL „Pro-Leasing” și Lupu Ion au convenit la pct. 3 că valoarea de returnare a bunului la momentul semnării acordului constituie 21 320,71 euro, iar la pct. 4 au stabilit că din

momentul semnării acordului, din 19 aprilie 2010, nu au nici o obligație și/sau pretenții unul față de altul.

Așa fiind, este evident că Acordurile de reziliere în partea pct. 4 nu pot fi considerate acte juridice fictive, or conform normelor legale citate mai sus pentru a fi considerat fictiv, actul juridic trebuie să fie încheiat fără intenția de a produce efecte juridice, (de a naște, modifica și stinge raporturi juridice) între părțile care îl încheie, pe când la caz, Acordurile de reziliere din 24 august 2011 și 19 aprilie 2012 declararea nulității a căruia se solicită, a fost încheiat cu intenția de a rezilia contractele de leasing financiar nr. 0042-2010 din 24 septembrie 2010 și nr. 0040-2010 din 02 septembrie 2010, fapt care de altfel și s-a produs.

Or, potrivit actelor cauzei, în legătură cu imposibilitatea achitării ratelor contractelor de leasing financiar încheiate cu SRL „Pro-Leasing”, Lupu Ion și Lupu Elena au solicitat rezilierea contractelor de leasing financiar nr. 0042-2010 din 24 septembrie 2010 și nr. 0040-2010 din 02 septembrie 2010 cu returnarea bunurilor – automobilelor primite în posesiune și folosință, iar prin Acordurile de reziliere părțile contractate au convenit asupra condițiilor de reziliere contractelor de leasing financiar stabilind în final că din momentul semnării acordului nu au nici obligație și/sau pretenție unul față de altul.

La acest capitol se mai reține și faptul că, SRL „Pro-Leasing” nu a prezentat probe pertinente și veridice, ce ar confirma că Acordurile de reziliere din 24 august 2011 și 19 aprilie 2012 poartă un caracter fictiv și anume fără intenția de a produce efecte.

Or, în sensul art. 221 Cod civil, este necesar de a fi făcută dovada faptului că actul juridic a fost încheiat fără intenția de a produce efecte juridice, pe când, la caz, nu au fost stabilite circumstanțe incontestabile și probe pertinente în acest sens.

Aici instanța de recurs ține să menționeze că intenția SRL „Pro-Leasing” de a încheia Acordurile de rezilie se manifestă prin acceptarea declarațiilor depuse de locatarii Lupu Elena și Lupu Ion cu privire la rezilierea contractelor de leasing financiar în legătură cu insuficienta mijloacelor financiare și imposibilitatea achitării ratelor prevăzute de contract, primirea bunurilor ce au constitui obiectul contractelor de leasing, și prin semnarea propriu-zisă a Acordurilor date.

În asemenea împrejurări este neîntemeiată susținerea intimatului referitor la calificarea caracterului fictiv al pct. 4 din Acordurile de reziliere care în opinia acestuia au fost încheiate fără intenția de a produce efecte juridice.

De altfel, în sensul art. 221 alin. (1) Cod civil, actul juridic încheiat fără intenția de a produce efecte juridice (actul juridic fictiv) este lovit de nulitate absolută, doar în cazul în care lipsește unul din elementele definitorii ale actului juridic consfințit în art. 195 – intenția de a da naștere, modifica, sau stinge drepturi și obligații civile. Manifestarea de voință în cazul actului juridic fictiv este falsă și are ca scop inducerea în eroare a altor persoane, creând aparența existenței actului juridic în realitate, însă în speță, cum a fost menționat.

La caz, independent de acest aspect, este cert că la semnarea Acordurilor de reziliere SRL „Pro-Leasing” și-a manifestat intenția de a rezilia contractelor de leasing financiar, intenția fiind realizată prin primirea bunurilor imobile ce au constituit obiectul contractelor de leasing financiar încheiate cu Lupu Elena și Lupu Ion.

Sub aspectul celor relatate, instanța de recurs constată corectitudinea concluziilor primei instanțe cu privire la netemeinicia acțiunii, sau având în vedere

obligăția probațiunii, prevăzută de art. 118 CPC, SRL „Pro-Leasing” nu a adus, în susținerea cerințelor sale, probe incontestabile care ar atesta dovada faptului că clauza ce se conține la pct. 4 din Acordurile de reziliere din 24 august 2011 și 19 aprilie 2012 poartă un caracter fictiv și a fost inclusă fără intenția de a produce efecte juridice.

Mai mult, actele cauzei atestă că anterior la 15 iulie 2015 și 16 iulie 2015 lichidatorul SRL „Pro-Leasing” în proces de insolvență, Bostan Nicolae s-a adresat cu cereri în instanța de insolvență împotriva Elenei Lupu și Lupu Ion cu privire la validarea poprii, însă prin hotărârile Curții de Apel Bălți din 15 septembrie 2016 și 20 octombrie 2016, cererile au fost respinse iar poprirea desființată (f.d. 59-65, 70-71)

În sensul relatat, instanța de recurs apreciază critic invocările formulate în recurs referitor la faptul că prima instanță a apreciat eronat circumstanțele cauzei și a interpretat eronat a normelor de drept material deoarece poartă un caracter declarativ, și se combat prin constatările suscitute.

Distinct de cele indicate, instanța de recurs, prin prisma jurisprudenței CEDO și anume cauza *Rebait și alții contra Franței* nr.26561/1995, unde Comisia a menționat că „... art. 6 § 1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes”, consideră necesar de a respinge și alte argumente invocate în recurs, mai mult că acestea nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Față de cele ce preced Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge recursul și a menține hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. a) CPC, art. 445 alin. (3) Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

decide:

Se respinge recursul declarat de către lichidatorul Societății cu Răspundere Limitată „Pro-Leasing”, în proces de insolvență, Bostan Nicolae.

Se menține hotărârea Curții de Apel Chișinău din 12 aprilie 2017 în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lichidatorului Societății cu Răspundere Limitată „Pro-Leasing” în proces de insolvență, Bostan Nicolae împotriva Elenei Lupu și lui Lupu Ion cu privire la constatarea nulității parțiale a actului juridic și încasarea datoriei.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Ala Cobăneanu

Iurie Bejenaru

Nicolae Craiu

Tamara Chișca-Doneva